Szabó Bogár Imre

AZ IRÁNY

Bármi történjék,
ez *az* irány,
ami oly régen szabva van.
Kerülni próbáltam ezerszer,
s ezerszer hangzott:
arra van.

Ez nem csak úgy lett,
ez adva volt már,
mint
ha templomba lépsz,
és ott az oltár,
azt mondod, látom,
innen szólnak
hozzám, itt a szónak
más íze van, más valóban,
s bólintasz csöndben:
úgy van, jól van.

Hát ilyesmi ez,
amit érzek,
mint aki nagy csodákat ér meg,
nem hisz szemének,
bár látva látja,
merre nyílik ajtó.
Ebbe az irányba
mozdul minden,
iránytűm is *erre*
fordul itt, benn!

(Hát akkor
mi az, mi visszatart,
miféle gát és miféle part?
S ki az, ki elvárt valamit,
mi az, mit elvárt,
mit akart?)